

hiteva vedno več cerkva in kapel. Kjer jih ni, pa jih gradijo. V večjih krajih in mestih zidajo velike cerkve, v naseljih v puščavi pa kapele in kapelice. V teh kapelicah opravi od časa do časa službo božjo kak misijonar, ki ga njegova pot pripelje v ta kraj. Apostolski vikar v Maroku škof Vielle je pred Božičem posvetil v Tazertu, 60 km oddaljeno od Marakeša, sredi vasi, kjer stanujejo sami Berberi, misijonsko naselbino. Ta nova misijonska postaja, kjer biva ta dva misijonarja, obsega skromno hišico, kapelico in apoteko za uboge. Ljudje prihajajo od daleč iz puščave, da najdejo tukaj duhovno in telesno pomoč.

Sneg v Betlehemu. Početkom februarja je betlehemska mesto doživelo nekaj izrednega. Padal je namreč sneg, česar prebivalstvo že ni videlo šest let. Ta sneg in deževje je pa tudi napravilo konec suši, ki je pritiskala na mesto in povzročila pomanjkanje vode.

*

Smrtni spreved celega naroda.

Iz zgodovine daljnega Vzhoda nam je znanega zelo malo. Kar se je doigralo v mejah ruskega carstva tekom stoletij, o tem vemo le toliko, kolikor so se nanašali ti dogodki na zapadne narode. Velikanski dogodki na vzhodu neizmerne ruskega vladarstva romajo šele sedaj počasi na svetlo potom najnovejših raziskavanj ter razkritij.

Bore malo je učenjakov, katerim bi bilo znano dejstvo, da je obstojal narod Torgutov, o kojega poginu razpravlja najnovejša knjiga znanega raziskovalca vzhodnih pokrajin Sven Hedina in nosi ime »Jehol, cesarsko mesto«. Torguti, mongolsko pleme, so živeli stoletja pod rusko oblastjo, ne da bi bili izgubili vse stike z daljnim vzhodom, odkoder so bili prišli. Ker se niso marali popravoslaviti, so jih Rusi vedno bolj pritiskali. Ob koncu 18. stoletja je sklenil narod Torgutov, ki je štel dobrega pol milijona, da se bo preselil v prvotno domovino.

Sredi v hudi zimi so začeli potovati Torguti iz osrednje Rusije z deco ter s celotnim imetjem proti zaželenemu cilju. Bil je to spreved smrti, kakoršnega ne pozna zgodovina.

Stiskana od groznega mraza azijske zime, ovirana od sneženih zametov, brez jedi ter pijače za ljudi, brez krme za živino, napadana od zasledovalcev, je lezla ogromna reka ljudi 7 mesecev po krvi in pomanjkanju naprej, proti pokrajini hrepenenja. Le malo ostankov velikega plemena je doseglo po zadnji krvavi bitki ob Balkaš jezeru drugo obrežje reke Hi. Pa tudi ta malenkostni preostanek je bil rešen le od kitajskih jezdecev. Kitajski cesar Chien lung je smatral vrnitev ostankov Torgutov kot eden najbolj važnih dogodkov, ki se je doigral v letih njegove vladavine in radi tega je zabeležil dejstvo o vrnitvi ter smrti Torgutov v poseb. napisih, katere je odkril sedaj Sven Hedin v kitajski poletni prestolici Jehol. Sven

POVEJTE SVOJI Soprogi,

da se baš sedaj priporoča za vse člana obitelji, naj bodo stari ali mladi, 6-12tedensko spomladno zdravljenje z naravnim »Planinka čajem Bahovec«, ki čisti kri, ureja prebavo in obnovi celotni organizem.

Hedin obljublja, da bo razgrnil pred evropsko javnostjo še marsikatero žalostno azijskih narodov, katero je znala spretno prikriti carska Rusija.

*

Rogaški g. dekan umrl. V Rogatcu je umrl v torek dne 1. marca zvečer med obhajanjem sv. misijona tamošnji vlč. g. dekan in župnik Franc Šalamon. Dolga leta je bolehal na revmatizmu, a je še v soboto z navdušenjem sprejel celjske misijonarje in je še sam opravil jutrajno glavno sv. mašo. V ponedeljek zjutraj je čutil prehlad in v torek je že izdahnul svojo blago dušo. Rajni je bil vnet ter goreč duhovnik, gostoljuben in priljubljen v svoji dekaniji pri duhovnikih in vernikih. G. dekan se je rodil dne 19. I. 1859 pri Sv. Križu pri Ljutomeru. Posvečen je bil dne 20. jul. 1883 in je bil v Rogatcu od 1. V. 1898. Blagemu in obče priljubljenemu duhovniku ostani časten, hvaležen in trajen spomin med vsemi, ki so poznali dobrega gospoda! Pokoj njegovi duši!

Urek je kot poslanec imel 1. marca v parlamentu govor. V prvem delu govora se je po poročilu ljubljanskega »Jutra« pečal s krizo. V drugem delu svojega govora se pa je bavil s političnimi prilikami v dravski banovini. Obširno se je bavil s terorjem, ki ga je izvajala znana bivša politična stranka, ki je samo s terorjem imela dosedaj večino. So kraji, kjer je vladala prava španska inkvizicija. Tako poroča o vsebini tega govora »Jutro«. Urek torej pripoveduje v parlamentu v Beogradu, da je v Sloveniji po nekaterih krajih vladala »prava« španska inkvizicija. Iz tega bi se dalo sklepati, da je Urek strokovnjak v poznanju »prave« španske inkvizicije = srednjeveškega sodišča zoper krivoverce. Po primeru njegovega govora v parlamentu se je nadejati, da bo o tem govoril tudi na svojih shodih med ljudstvom. Mar se s takimi marnjami o španski inkviziciji rešuje vprašanje našega kmeta in njegove velike gospodarske krize?!

Opice in »Jutro«. Opice so predmet, s katerim se »Jutro« kaj rado peča. Vidik, pod katerim prosmatra opice, je njihovo domnevano očetovstvo z ozirom na človeka. Ali izvira človek od opice, kakor bi radi dokazali tisti »znanstveniki«, ki nočejo verovati v Boga, pa ne morejo dokazati, da ga ni? Vsa resna znanost, ki se zaveda, da ne sme ničesar učiti, kar se dokazati ne da, je že davno zavrgla domnevo, kakor da človek izvira iz opice. To velja za sedaj živeče opičje vrste, kakor tudi za izumrle. »Jutro« pa se v svoji številki 3. marca v člančiču »Opice in človek« zopet vrača k tej stvari ter objavlja

lja več ali manj zmedene domneve tega ali onega profesorja ali takozvanega znanstvenika. Cilj, ki ga ima »Jutro« pred očmi z objavo takšnih domnevanj, se tudi da brez težave domnevati. Ako je »Jutro« resno do tega, da dozna, odkod je človek, naj vzame v roke katoliški katekizem. Tamkaj ne bode našlo praznih, zmedenih domnevanj, marveč ta-le jasen odgovor: »Bog je prvega človeka ustvaril tako, da je iz prsti naredil telo in mu vdihnil dušo. Človek je odličnejši ko vse druge stvari na zemlji, ker ima dušo, ki je Bogu podobna.« Tisti ljudje, ki pišejo »Jutro« ter se smatrajo za kristjane, bi katoliškemu nauku morali dati prednost pred praznimi, nedokazanimi domnevanji raznih »znanstvenikov«, katera so vsaj tako daleč od prave znanosti kakor nebo od zemlje. Zakaj ne objavijo rajši katoliškega nauka in tega, kar je dognala resna, solidna znanost? Je pač namen, ki je bolj odločilen in vodilen, nego dognanja prave znanosti. Kakšne namene pa ima »Jutro«, dokazuje njegova zgodovina.

Žvižgi potniških vlakov odpadejo pri odhodu. Radi preprečenja nezgod odpadejo vsa dosedanja vidna ter slišna znamenja pred odhodom potniških vlakov. Odprava signalov se je obnesla že v Švici ter Avstriji.

S Hrvaškega je prišel in prinesel denar seboj ter ga naložil pri Spodnještajerski posojilnici v Mariboru in dejal: »Pri nas vemo, da so vloge pri vašem zavodu popolnoma varne tudi v današnjih težkih časih.« In povedali so mu: »Za varnost vlog jamči poleg lastnih rezerv, posestev in hiš še nad 3500 članov z vsem svojim premoženjem in nepremičnim premoženjem, kar znaša v vrednosti nad več sto milijonov!« In je odgovoril: »Prav, bom še drugim povedal, da nalagajo svoj denar pri Spodnještajerski ljudski posojilnici v Mariboru!«

Mati odložila otroka v spovednici. V nedeljo dne 6. t. m. popoldne je čula v mariborski frančiškanski cerkvi gospa iz spovednice otročje vekanje. Ko je pogledala, je videla v cunje zavitega otročka ženskega spola, katerega je odložila neznana mati z listkom. Na listku je bilo beleženo, da je otrok rojen dne 25. februarja pri Sv. Lovrencu na Pohorju, a še ni krščen in mati ga je morala zaupati usmiljenim srcem radi staršev. Otroka so oddali v Dežji dom.

Župnik napaden in ranjen od roparjev. Dne 4. marca v noči so se priklatali neznani tolovaji pred župnišče pri Sv. Martinu na Pohorju. Zvezali so večna vrata in potrkali na razsvetljeno okno, za katerim je še bedel g. župnik Sinko. Ko je odprl na trkanje okno, so zahtevali tolovaji od njega denar, sicer mu upepelijo gospodarsko poslopje. Župnik je vrgel roparjem skozi okno nekaj »kovačev« z zatrdilom, da nima več. Napadalci so začeli streljati skozi okno in ena krogla je župnika hudo oprasnila ob senco. Strelji so prebudili služinčad ter sosede in roparji, katere zasleduje orožništvo, so pobegnili v noč.

Težka avtomobilska nesreča. Dne 3. marca dopoldne je zašel na voglu Razlagove ter Cankarjeve ulice v Mariboru 12letni šolar Oton Vogrin pod tovorni avto, ki ga je nevarno poškodoval.

Se zastrupil in prerezal trebuh. 32letni posestnik Feliks Šalamon iz Grušove blizu Sv. Marjete ob Pesnici je izpil večjo količino lizola. Vsled zavžitega strupa so ga zgrabili neznosni krči. V zadnjem obupu si je zasadil nesrečnež nož v trebuh ter si je prerezal želodec in čreva. Po prepeljavi v mariborsko bolnico je z Bogom spravljen umrl.

Kajz lastne matere. V Lazah, občina Loče pri Konjicah, je dne 1. marca zvečer zaklal sin svojo lastno mater in je nato skušal končati še sam sebi življenje z nožem. Strašna žaloigra se je odigrala pri Mlakerjevih, kjer sta živela v prepiru mati in sin radi prevžitka. Dne 1. marca dopoldne je zgubil sin Anton v Konjicah tožbo proti materi. Radi polomije na sodniji je omenjenega dne zvečer navalil v skrajni razburjenosti na mater s kuhinjskim nožem in jo zabodel na smrt ob navzočnosti svoje 10letne sestre Pavle. Po groznem krvavem in nezaslišanem dejanju je še porinil tudi sebi dvakrat nož v prsa, a je vendar le še ostal pri življenju. Nečloveško dejanje je presunilo ter razburilo celo okolico, koje zgodovina ne pomni podobnega zločina.

Če sreča bik avtomobil. Posestnik Miha Tomažič iz Gerečje vasi je gñal bika na sejem v Ptuj. Med potjo je pa smuknil mimo obeh avto, katerega se je bik tako prestrašil, da je podrl gospodarja na tla in ga obdelal nevarno z rogovi ter nogami. Težko poškodovanega posestnika so rešili drugi sejmarji in ga odpremili v ptujsko bolnico.

Požar uničil posestniku vsa poslopja. Dne 28. februarja je izbruhnil vsled vnetja saj v dimniku ogenj pri posestniku Matevžu Fuksu v Cirkovcah ter mu upepelil stanovanjsko hišo in vsa gospodarska poslopja. Zelo velika škoda je krita le deloma z zavarovalnino.

Nevaren požar je izbruhnil 1. marca na noč v trgovini Ferda Škofa v Mislinju. Ogenj je zapazil mimo trgovine ldoči mizar Ivan Vrhnjak, ki je zbudil lastnika trgovine ter vaščane. Z združenimi močmi se je komaj posrečilo, ogenj pogasiti.

Konji so se ubili pri Sv. Primožu na Pohorju. Dne 2. marca je šel hlapec lesnega trgovca Lobenweina iz Vuze-nice v šentprimoške planine po plohe. Malo nad Mršakom v Št. Janškem vrhu je na ozki poti v najhujši strmini stopil eden konj pod pot in potegnil še drugega s sanmi vred za seboj. Ker je tam huda strmina in je bilo vse zamrzlo, sta zdrčala oba konja z bliskovito naglico črez njive in pasovnik in breg v dolino, najmanj 200 m globoko. Seveda sta se oba konja ubila. Bila sta mlada in močna, zato je škoda velika. Tako je dostikrat nevarno delo v naših planinah. — Precej dela so imeli vozniki, ko so spravili na postajo v Vuze-nico okoli 200 meterskih sežnjev bukovih drv iz Žvancerjevega gozda. To vse je lastnina g. Antona Verčkota v Varaždinu. Šlo je brez večje nesreče, hvala Bogu!

Smrtna žrtev smučanja. Pri Št. Lenuartu v Selški dolini se je smukal med drevjem kmečki fant Janez Debelak. Radi strmine je zgubil oblast nad smučmi in priletel s tako silo ob deblo drevesa, da se je ubil.

Častitim župnim uradom! Za praznik bl. Hosanae v aprilu dobite officij in formular za sv. maše v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Izgubljen sin. V nedeljo dne 28. februarja je izginil neznan kam Glušič Franc iz Št. Janža pri Velenju. Fant je star 14 let, srednje postave in ima piko na desni strani obraza. Ker ga po dolgem iskanju ter povpraševanju nismo našli, naprošamo: Če bi ga kdo videl, naj čimprej naznani očetu: Glušič Matevžu v Št. Janžu pri Velenju.

Sanatorij v Mariboru, Gosposka ulica 49, telefon 23-58, lastnik in vodja kirurg dr. Cer-nič. — Najmodernejše urejen za operacije. — Zdravilni aparati: višinsko solnce, diatermija, tonizator, račnica »Hala«, emterocleaner. — Zdravljenje z radijem (pijača in kopelji). — Cene zmernne.

Rešeno vprašanje: Ker se vedno vprašuje, kje bi se moglo dobro blago za oblačilo po nizki ceni kupiti, se Vam v to svrhu toplo in iskreno priporoča manufakturna in modna trgovina »Pri sv. Antonu« v Celju, Gosposka ulica 2. Ta trgovina je na bolj skritem mestu in morate zato paziti na sliko sv. Antona, katera je izvešena nad trgovino. Na vsak način Vam je v veliko korist, da si pred nakupom, ko pridete v Celje, pogledate veliko zalogo, ki se kar je važno, o cenah prepričate. Sami pa tudi veste, da se pri današnjem pomanjkanju denarja mora štediti. Pozdravlja Vas: Anton Brumec.

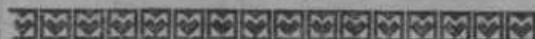
Tako se varčujete! Ni se treba prenačiti z nakupom, posebno ne pri nakupu ure, kajti tudi najcenejša ura je draga, če jo morate dati vsak hip v popravilo. Najbolje varčujete, če kupite poceni in dobro obenem. Za to vas ponovno opozarjamo, zahtevajte novi letni cenik z nad 1000 slikami od tovarniške trdke ur H. Suttner v Ljubljani št. 992, ki ga dobite popolnoma brezplačno. V njem dobite ure že za 35 Din, ure zapestnice za 98 Din, ure budilke za 45 Din, kakor tudi razno zlatino in srebrnino, vse takorekoč po originalnih tovarniških cenah.

Iz Celja se nam poroča, da se vrši velika prodaja manufakturnega blaga in perila v veletrgovini Franc Dobovčnik, Celje, Gosposka ulica 15, po zelo znižanih cenah.

Kdor potrebuje okrepčilo, posebno kdor je zaposlen v zaprtih prostorih, ta se zanesljivo varuje z jahanjem mišic in kit, kakor tudi s pospešenjem krvnega toka s Fellerjevim El saftuikom, tem preizkušenim domačim sredstvom. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 velike specialne steklenice 62 Din brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elsatrg 341. Savska banovina.

Naša Lenčka Habjančič nam bo točila škofova vina v Mariboru, Vodnikov trg 2, v prenovljeni gostilni »Betnava«. Tudi za prigrizek bo preskrbela, kar ona posebno zna. Na dobro kapljico vas uljudno vabi. 341

*

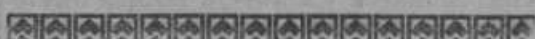

Velikonočni dar.

Vsak želi letos dati dobro ali poceni velikonočno darilo. Kaj bi bilo najbolj prikladno?

Za gospodarje »Kmetijski koledar«, za gospodinje »Gospodinski koledar« — vsak stane s poštnino vred 10 Din.

Pišite po nje, dokler je še kaj zaloge, Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Pokopališče za slone.

Lovec na slone, ki se je mudil dolgo vrsto let na velikem otoku Sumatra pod Indijo med Malajskim otočjem, pripoveduje kot očitavec sledeče:

»Lepega dne je prišel k meni v lovsko koč v gozdu domačin in mi je pošepnil skrivnostno: »Pokopališče za slone« in je pokazal z roko daleč preko hribov.

Dobro sem poznal posebnost domačinov; malo govoriti, a več misliti. Kratko ter malo: z došlim možem sem se podal v najbolj gosti pragozd. Pokazal mi je sled cele črede slonov. Zmota je bila izključena. Niso bili posamezni sloni, katere se vzame na muho, ampak bila je kar cela čreda in srečanje z njo pomeni za lovca tudi nevarnost. Sled je bila od velike črede, ki je sestojala iz mladih in starih, samcev in samic, zelo mnogo je pa bilo mladih slonov. Naha-jala sva se s spremljevalcem na kraju, kjer do tedaj sploh še nisem bil. Upal sem se vedno globlje v pragozd, ker sem zaupal spremljevalcu kakor same-mu sebi. Po več dneh napornega hoda sva zadela na slone.

Bila je mnogobrojna čreda, kakoršne nikoli nisem videl. Živali naju niso videle, niti ovohale. Skrbela sva s tovarišem zato, da sva se gibala vedno v pravi smeri vetra. Kaj bi naj storil? Bi li naj streljal? Ni me vzel domačin s seboj na lov, ampak da bi mi pokazal — mrtvaški spreved slonov. Pustil sem puško na miru in sem se omejil edino le na opazovanje. Zapazil sem, da nameravajo živali nekaj izrednega, čemur še nisem bil priča. Nikakor se niso hoteli preseliti, kar sicer večkrat napravijo tekom leta. Tekli so počasi, nekako slovesno ter so zgedali resni in žalostni.

Lahko bi bil prisegel, da gre v tem slučaju za mrtvaški spreved. Čisto spre-daj sta stopala dva zelo stara samca z ogromnimi zobmi. Bila sta v letih, da sta se spodtikala pri hoji, kakor bi bila vi-njena. Vsakega od teh starcev so mlajše živali podpirale in ju porivale naprej. Samice so držale po koncu oba starca. Videti je bilo, kakor bi ju pri teku vedno spodbujale, naj ne obstaneta ter se ne zgrudita, ampak naj zbereta vse svoje moči ter tečeta naprej.

Na ta način je dospel čuden spreved do močvirnatnega mesta. Tukaj je pustila čreda oba starca prosto, le samice so ju porivale naprej z rilci previdno in s sočutjem. Eden od onemoglih se je spotaknil in ni več vstal. Nato še drugi. Tudi ta je obležal. Naenkrat se je zbrala cela čreda krog ležečih. Mlajši samci, samice in mladitci so pričeli trebiti. Vsi rilci so se dvignili kvišku in zatrobili pretresljivo v slovo. Na tla padla starca sta se vedno bolj pogrezala v — močvirje, jedva sta še gledala iz blata njuna dolga rilca, iz katerih sta se poslavljal. Nato se je obrnila čreda. Počasí, svečano kakor družina od pogreba se je oddaljila.

Kar sapa mi je zastajala pri tem doživljaju. Spremljevalec mi je pošepnil, ko je zakril pragozd čredo: »Gospod, tukaj je pokopališče za slone.« Nato mi je še dal potrebna pojasnila.